

KAPESNÍ PŘÍRUČKA PRO ZAČÍNÁJÍCÍ SEBEVRAHY

Kamil Sikora

Slovo úvodem

Den první stvořil Bůh Nebe a Zemi. Země byla pustá a prázdná přičemž nad vodami vznášel se Duch Svátý. Takhle se to píše v Bibli, vážení, proto bych vám doporučil přestat se hihňat. Potom Bůh řekl, ať je světlo a bylo světlo. Den druhý oddělil Bůh vody od vod a poručil, aby se ukázala souš a ona se ukázala souš. Třetí den pak ještě Bůh nařídil, aby se země zazelenala zelení a země se zazelenala zelení. Následně využil den čtvrtý ke stvoření Slunce, Měsíce a Hvězd a pátý den ho zastihl při stvoření všelikých netvorů, vodních živočichů a také jakýchsi létavců. Šestý den pak stvořil Bůh Člověka k obrazu svému.

Každý kdo má mozek v hlavě jistě musí uznat, že stvoření světa je dozajista nehorázná makačka a zabere dost času. V případě naší planety Země, včetně stvoření Člověka, to trvalo celých šest dní, což svou kvalitou zhruba tak odpovídá tomu, co každý den vidíme kolem sebe. Akorát to Slunce, Měsíc a Hvězdy mohl Bůh stvořit o den dřív, protože to rostlinstvo mu určitě z třetího na čtvrtý den pomrzlo.

Seminární práce na téma Kondiční alkoholismus

Studiem kondičních alkoholiků se zabývám již mnoho let. Tento sesbíraný materiál, který jsem dával dohromady v řídkých okamžicích střízlivosti, je jedinou kompletní sondou do tohoto nově vznikajícího odvětví. Pohyboval jsem se mezi profesionálními alkoholiky dlouhou dobu a sám jsem se (samozřejmě pouze z vědeckých důvodů) alkoholikem stal. Nebyla to marná oběť! Abyste složitou psychiku alkoholika dokonale pochopili, musíte se stát také alkoholikem, jinak to prostě nejde. To si bohužel dnešní lékaři stále ještě neuvědomují a snaží se vydávat směšné brožůrky o vlivu alkoholu na člověka a závislosti na omamných látkách. Alkoholika ale dokáže plně pochopit zase jenom alkoholik.

1 Každý sobě štěstí kuje

Alkoholizmus se už dávno stal mnoha lidem na celém světě celoživotní láskou. To je povzbudivé zjištění. Už v minulosti se tu a tam objevil kvalitní a svému koničku oddaný alkoholik, ale skuteční profesionální pijáci se objevují až nyní. Zásahu na tom má především náš moudrý stát, který svou promyšlenou sociální politikou občany k alkoholizmu přímo nabádá.

Hned na začátek mám pro vás dobrou zprávu. Stát se kondičním, nebo dokonce profesionálním

alkoholikem, není zas až tak obtížné, jak si možná myslíte. Chcete li vyniknout kupříkladu v kulturistice, musíte chodit do posilovny a tam dlouhé hodiny vzpírat činky. Je to velice náročné nejen na vaši fyzickou kondici, ale hlavně na psychiku. Taková hodina v posilovně se totiž hrozně vleče. Jestli se však rozhodnete pro dráhu alkoholika, musíte sice také denně dlouhé hodiny prosedět v restauraci, ale na rozdíl od posilovny tam čas nádherně utíká.

I s výdrží je to stejné. V posilovně (abychom zůstali u našeho přirovnání) dochází při tréninku po čase k pozvolnému ochabnutí svalstva a následné únavě. U alkoholiků je tomu naopak. Čím déle trénujete, tím větší chuť máte do dalších tréninkových dávek a intenzita i tempo se automaticky zvyšuje. Ano, je třeba leccos obětovat, někde i zatnout zuby, ale jestli nepolevíte, jistě se vám to podaří. Spousty vynikajících borců jsou toho důkazem a jejich vytrvalost dělá čest naší zemi po celém světě.

2 Z palce obra poznáme

A jak se tedy stát dobrým alkoholikem? Je to snadné. Jde v podstatě o to, pít alkoholické nápoje neustále, tedy i tehdy, když pro to není vůbec žádný důvod. V tom vězí veškerý vtíp. Prostě musíte docílit toho, aby se z konzumace alkoholu stal váš rytmus dne. Ti, kteří si na každodenní pití nenajdou čas nebo peníze, se můžou s kariérou alkoholika ihned rozloučit. Nebylo by to spravedlivé, kdyby se mezi nás mohl řadit kdejaký amatér.

A kolik je toho nutno denně vypít aby ze mě byl skutečný alkoholik? Tuto nelehkou otázku často

slýchávám od mladých nadějných konzumentů. Tedy, jedno vtipné úsloví tvrdí, že alkoholik je člověk, který pije víc než jeho lékař. To je zcela přesné. Kdo pije méně než jeho lékař, je suchar, který mezi pravými alkoholiky nemá co dělat. Snažte se tedy pít nejenom víc než váš lékař, ale víc, než kdokoli koho znáte. To je ta správná cesta. Jenom tak můžete docílit vysoké výkonnosti.

Výkonnost je mezi alkoholiky vůbec vysoce ceněna a nic na tom nemění skutečnost, že většina alkoholiků ani nezná pravý fyzikální význam slova výkon, což znamená vykonanou práci za určený čas. Jinak by toto slovo nikdy nepoužívali, protože pravý alkoholik se práce bezmezně štítí. Je to z toho důvodu, že práce je v přímém rozporu s alkoholizmem. I v tomto ohledu si tedy profesionální alkoholismus nijak nezadá s jinými sporty, jejichž hvězdy se práce štítí neméně. V tomto ohledu se dají alkoholici považovat dokonce za umělce, kteří taktéž neustále hovoří o práci, ale ve skutečnosti se jí vyhýbají na sto honů, jen aby se mohli věnovat svým radovánkám.

3 Nosí-li Jeníček džbánek, nepustí ho ani Janek

Při pěstování alkoholizmu, stejně jako u každého jiného sportu platí, že čím dříve začnete, tím spíš se dostaví první úspěchy. Bohužel je krutými úředníky omezena věková kategorie začátečníků na osmnáct let. To je hrubá chyba. Každý trenér vám potvrdí, že vrcholový sportovec musí začít už v předškolním věku. Bylo by tedy vhodné zavést první seznámení dětí s alkoholem už v mateřských školkách a ihned se věnovat

největším talentům. Dítě, které zvládne dvě pivečka už před svačinou, by mělo být zařazeno do sportovní třídy. Nerozumní zákonodárci však brání jejich rozvoji a tak musí mladí adepti zbytečně čekat až do dospělosti.

Naštěstí je dnešní mládež zdravě zvědavá a proto můžeme často pozorovat mladé talenty, jak nebojácně vstupují do hájemství pravých mužů již roky před dovršením plnoletosti. Je radost sledovat začínajícího mladého alkoholika, jak nedbá žádných omezení a téměř jako pronásledovaný disident v parku s kamarády vytroubí láhev vodky, skryt před pohledem úředníků. To díky nim u nás tato sportovní disciplína nikdy nezanikne a stejně jako v hokeji si podržíme i v budoucnu přední příčky na světovém kolbišti.

Nesnažte se však získat vysokou úroveň sami a bez správného plánu. Je potřeba se organizovat. Stejně jako například v atletice, je i tady nutno pilně cvičit a dodržovat určitá pravidla. Velice důležité je mít cíl, plán a prostředky. Cílem je v našem případě vypěstování kontrolované závislosti, plán spočívá v zapadnutí do správného kolektivu a investované prostředky jsou pak časové a finanční. Stejně jako u jiných profesí i tady snadno najdete starší a zkušenější kolegy, kteří vám rádi poradí při prvních krůčcích. Platit si však takového trenéra (kterých je mimochodem všude dost) je ale velice drahé, proto vám do začátku pomůžu sám.

Pro profesionálního alkoholika je velice důležité mít tak zvanou záminku! Ti, kteří pijí jen tak zbůhdarma a bez záminky (amatéři) to daleko nedotáhnou a brzo umřou. Záminka je totiž psychologická bariéra proti depresím a beznaději, proto ji nepodceňujte. Mezi nejoblíbenější záminky patří: Nuda, těžký den, lehký den,

výhra, prohra, jakékoliv narozeniny a manželka. Další vhodné záminky jsou: Zima, vedro, co s načatým večerem a doma už to znám. Na další jistě přijdete sami.

4 Ted' holube zrno

Problém nastává, když profesionální alkoholik nemá k alkoholu přístup. Není to problém malý. Je to stejně smutné, jako když dítěti vezmete hračku. Každý, kdo někdy viděl střízlivého alkoholika vám potvrdí, že neexistuje žalostnější pohled. Takový nebožák se podobá rybě na suchu a není mu většinou pomoci. Abyste tedy byli výkonnými profesionálními alkoholiky, musíte dbát na pravidelný přísun alkoholu a umět si poradit i v krizové situaci. Pro tyto případy mějte doma vždy Alpu, silnější kapky proti kašli a hlavně nevyhazujte prošlé kompoty.

Kritická situace nastává v okamžiku, když už skutečně není kde brát. Půjčovat si nemá smysl, protože pravý alkoholik už dluží všem v okolí a nikdo mu nepůjčí. Je sice možné jít se sběrem, ale to pouze v případě ohrožení života, jelikož vydaná energie často úplně znehodnotí to málo alkoholu, které si za sběr můžete pořídit. Častokrát zbývá už jen spolehnout se na dobré srdce jiného alkoholika, kterému se nechce pít samotnému. Naopak deliria tremens, kterým lékaři často hrozí, se nebojte. Jedná se o běžný stav srovnatelný s nachlazením, na který si rychle zvyknete. Je to legrace. Záchvat uběhne jako voda a navíc uvidíte spoustu zajímavých věcí, jako jsou létající sloni, nebo krysy s rybí hlavou.

5 Kdo setrvává, i zlé přetrvává

Oblíbené rčení alkoholiků prý zní: „Hlad je převlečená žízeň!“ Není známo, odkud toto pochybné heslo vzešlo, ale od profesionálního alkoholika jistě ne. Pravděpodobně od nějakého rádoby vtipného amatéra. Skutečný alkoholik je totiž tělem i duší sportovec. A aby podal dobrý výkon, je nutné se pořádně najíst. Jestliže tedy někdy nejí, tak je to především proto, že z ekonomických důvodů jídlo dočasně prohrálo v souboji s alkoholem. Jinak samozřejmě jí a to dokonce velmi často. Hladový alkoholik má totiž tak mizerné výsledky, že je pro skutečné sportovní pití zcela nepoužitelný. Je třeba si tedy povědět, které pokrmy má alkoholik konzumovat a které ne.

5.1 Povolené potraviny

a) Masné výrobky.

Vlastně jediné, co alkoholik skutečně potřebuje, je maso, ze kterého čerpá veškeré živiny. Na rozdíl od jiných sportovců ale nesmí jíst klasické menu. Profesionální alkoholik má konzumovat především tlačenko a utopence. Jiné jídla může jíst jen výjimečně, protože nemají na metabolismus alkoholika žádný vliv. Přílohu sportovní alkoholik většinou ani nepotřebuje, a když už, tak je opět velice skromný. Ke všemu jí chleba, který ukusuje přímo z ruky.

b) Polévky.

To je základ! Mezi hlavní pokrmy alkoholiků patří polévky, především velice silné vývary. Po ránu

jsou pro něho dokonce životně důležité. Není třeba, aby měly nějakou chuť, musí být jen hodně slané a ostré, jinak by je pravý alkoholik necítil. Ráno je totiž alkoholik velice roztržitý a jemným chuťovým nuancím nevěnuje pozornost. Mezi ty nejoblíbenější patří slepičí a hovězí vývary, popřípadě dršťková, nebo gulášová polévka. Konzumují se zásadně vřelé a pod talíř se z praktických důvodů dává igelit.

Byla by ale chyba se domnívat, že alkoholik nemá vyvinuté chuťové buňky. To byste mu velice křivdili. Právě naopak! Alkoholici mají nevyvinutější chuť ze všech známých živočichů. Nevěříte? Tak mu zkuste nalít pražskou vodku z lahve od hanácké. Uvidíte, co se stane.

5.2 Zakázané potraviny

a) Ovoce a zelenina.

Ortodoxní alkoholik se především instinktivně vyhýbá zelenině. Je to z toho důvodu, že zelenina na sebe neváže vůbec žádný alkohol a kromě toho odporně chutná. Navíc i strašně vypadá a podezřele páchne, takže se jí celkem rozumně vyhýbají i všichni ostatní.

Jedinou výjimku tvoří křen a cibule. Tuto zeleninu jí alkoholik před závodem naopak velice často, protože tvoří jediný základ jeho vitamínové výbavy. Mimořádně, avitaminózu krátkodobě řeší i Fernet citrus, ale tuto informaci si raději nechte pro sebe a hlavně ji neříkejte svému lékaři. Nerozuměl by tomu. Opravdový alkoholik nesmí nikdy jíst žádné ovoce a Fernet citrus je pro něj kolikrát jediný způsob, jak se dostat k vitamínu C.

b) Mléko a mléčné výrobky.

Další potravinou, kterou alkoholik bytostně nesnáší, je mléko. Mléčnými výrobky profesionální alkoholik dokonce vrcholně opovrhuje. Jejich odporná bílá barva подрývá samotnou jeho existenci. Nenávisť k mléku mají všichni alkoholici vrozenou, stejně jako upří k česneku.

I v této oblasti však najdeme výjimku, jako obvykle potvrzující to nudné pravidlo. Jsou to tvarůžky, jediná zásobárna bílkovin pravých alkoholiků. Jejich charakteristický zápach na ně působí podobně jako krev na žraloka a proto se při pouhém závanu tvarůžek stahují rozdráždění alkoholici z velké dálky.

c) Luštěniny.

Jsou možná skvělé pro abstinenty, ale alkoholikovi vysloveně škodí. Kromě toho je pro většinu alkoholiků obtížné udržet je delší dobu na vidličce. Kulaté luštěniny mívají ve zvyku svými nečekanými pohyby zesměšňovat jejich nejistou ruku. Navíc nebezpečně snižují hladinu cholesterolu, kterou si alkoholik léta pracně pěstuje. Proto se luštěninám už z principu vyhýbejte.

d) Cukroviny.

Tady jen krátce. Sladkostí se závodní alkoholik samozřejmě ani nedotkne, tak tuto kapitolu v pohodě přeskočíme. S krajním sebezapřením sice může do kouta zahnaný alkoholik zkonzumovat jisté množství vaječného koňaku, ale i zde se vždy jedná spíše o výjimku.

6 Ráno moudřejší večera

Je statisticky prokázáno, že alkoholici se dožívají nižšího věku než abstinenti. Je to nepochopitelný paradox, protože právě alkoholici často pijí „na zdraví“, měli by se tedy logicky dožívat vyššího věku než kdokoliv jiný. Tato záhada nakonec vedla k teorii, že mezi přípitky a dlouhověkostí neexistuje přímá souvislost. Dalším významným důvodem je skutečnost, že málokterý alkoholik pracuje, nebo se jinak tělesně namáhá. Tělesná námaha je alkoholikům zapovězena a existuje k tomu vážný důvod. Je to prostě proto, že alkohol se konzumuje nejlépe vsedě. V tom to vězí. Kdyby se alkohol kupříkladu konzumoval nejlépe v běhu, patřili by alkoholici společně s gepardy k nejrychlejším tvorům naší planety.

Další velkou nevýhodou alkoholiků je i jejich nepravidelný spánek. Sám jsem jich mnoho viděl spát přímo u stolů, nebo v tramvajích po cestě domů. Spí vlastně všude, jenom ne v posteli. I to je důsledkem jejich nepravidelného života. Pije se přece hlavně v noci, čili, co oko nevidí, to játra nebolí. Z tohoto důvodu má však chudák alkoholik svůj spánkový režim velice nepravidelný. Zbytečné předsudky většině střízlivých lidí neumožňují schrupnout si třeba na zasedání, nebo na WC, ale alkoholik se tím netrápí. Jestli se mu chce spát, prostě usne. Nezáleží mu na tom, jestli zrovna jí, nebo řídí auto. Udělá to a basta. Není tedy divu, že když se spát má, tak mu se nechce a naopak.

7 Kdo zrána políhá, ten večer pobíhá

O místech výskytu alkoholiků vládnu mezi lidmi ještě větší mýty a pověry, než ohledně jejich zdraví a stravy. Většina lidí očekává profesionální alkoholiky tam, kde se vůbec nevyskytují. Častým omylem bývá domněnka, že většina alkoholiků musí pracovat v pohostinství. To je hluboký omyl. Je to stejně naivní, jako se domnívat, že kupříkladu filatelista musí pracovat na poště a současně naprosté nepochopení psychiky alkoholika. Profesionální alkoholik chodí do restaurace trénovat a nikdy by si to neznechal jakoukoliv práci.

Dalším omylem je laická domněnka, že nejlepší alkoholici se rekrutují z dělnické třídy a chudších vrstev obyvatelstva. Právě naopak. Je to vlastně i fyzicky nemožné, tvrdě makat a současně kvalitně pít. Těžce pracující lidé si prostě přepych alkoholizmu nemůžou dovolit. Ti nejlepší alkoholici se objevují mezi duševně pracujícími. Jsou to především univerzitní profesori a poslanci, kteří hrdě zvedají vlajku závodního alkoholizmu k nebi. Hned v závěsu jsou umělci a kriminálníci, kteří se poslední dobou taktéž dají považovat za duševně pracující.

Dělníci za nimi beznadějně zaostávají a jejich hrdinské kecy s touto brutální pravdou nepohnou. Je to proto, že řemeslník musí být při práci alespoň částečně strýzlivý, aby nic nepokazil. Na rozdíl od nich můžou například profesori a poslanci bez starosti popíjet, jelikož oni nic nevytváří, a proto taky nemůžou nic pokazit. To je hlavním důvodem k jejich totální celodenní opilosti. Solidních výsledků taky sice občas dosahují i milionáři a

bezdomovci, ale u nich se jedná spíše o náhodné nárazové výkony, než o nějaké profesionální ambice.

8 Když se nechceš mrzeti, uč se jazyk držeti

Tvrdí se, že nadměrné požívání alkoholických nápojů způsobuje odumírání mozkových buněk. To je možná pravda, ale nezdá se, že by to platilo i na závodní alkoholiky. Právě naopak se zdá, že zkušenější profesionální alkoholici patří mezi ty nejrutinovanější diskutéry, které je v podstatě nemožné o něčem přesvědčit, natož je přehádat. Jejich zajímavé slovní obraty a netradiční logika už přivedly k šílenství nejednoho psychologa. Osobně se domnívám, že alkohol pomáhá otevírat dvířka ke specifické formě geniality, která může být pochopena jedině sama sebou.

Zkuste si tak kolem desáté hodiny večerní zavést řeč v libovolné restauraci s trénujícím alkoholikem a pokusit se s ním o čemkoliv diskutovat. Záhy zjistíte, že ví všechno mnohem lépe než vy. Po jedenácté hodině se dokonce většina alkoholiků stává světovými odborníky na rozpínání vesmíru, zakřivení prostoru, časové dilatace a pomocí latinských výrazů (alespoň se domnívám, že jde o mumlanou latinu) lehce vyvrací veškeré vaše námitky. Závěrečné resumé tedy zní: Se zkušeným alkoholikem je nemožné vyhrát jakýkoliv slovní souboj a všechny pokusy v téhle oblasti se zákonitě musí potkat s neúspěchem.

9 Co hlava, to rozum

Opravdový závodní alkoholik se však uplatní teprve v kolektivu. Existují sice alkoholici samotáři, ale

to jsou odpadlíci pochybného charakteru. Pravý alkoholik je družný a veselý kumpán. Rád mluví, a to i v případě, že už někdo jiný mluví, takže se občas stane, že vám mnoho informací unikne. Je to však jedno, protože každá parta závodních alkoholiků má jen dvě témata rozhovoru, které pořád omílají dokola. Za prvé: „Ve vládě sedí samí blbci,“ a za druhé: „Fotbal dneska hrají jenom samí blbci“. Po čase pak dospějí k názoru, že v podstatě i všichni ostatní lidé jsou blbci, na což si připijí. O jiných věcech se baví jen zřídka a po chvíli opět sklouznou zpět k původnímu tématu.

Zajímavé je, že při poslechu závodního alkoholika nestačíte žasnout, kde se dostal ke všem těm zajímavým informacím. Je to proto, že svůj koníček bere velice vážně. Mluví zasvěceně a s jistotou, která odzbrojuje. Musíte mu prostě věřit, protože jinou možnost stejně nemáte. Veškeré pochybnosti jsou zbytečné, jelikož na alkoholikova slova nakonec stejně dojde. Sám vám to asi tisíckrát připomene. A jestli náhodou zavedete řeč na jakoukoliv jinou oblast, opět se ukazuje, že to všechno dobře zná. Začíná větou: „Co ty o tom víš, hňupe!“ a ihned přechází do hlubokých úvah o vašem problému, které zakončí hádkou, nebo rvačkou. Je zkrátka radost s ním diskutovat.

10 Závěr

Největší výhodou kondičních alkoholiků proti jiným občanům je ale především jejich ohromný smysl pro humor. To jim umožňuje brát věci s nadhledem a netrápit se maličkostmi. Stane li se někde například dopravní nehoda, vládne všude chaos a pláč, jen kolemjdoucí alkoholik se dobře baví. Neznamená to, že

by byl krutý nebo bezcitný. Jenom to všechno vidí jinak než vy. Hodně barev, zpomalené pohyby jako v grotesce, není divu, že často sklouzne k jízlivým komentářům.

No uznejte sami, není to lákavé zařadit se mezi ty moudré a bodré chlapíky, kteří jsou solí naší krásné země? Přihlášky ke kondičnímu alkoholizmu si můžete objednat přímo na adrese vydavatele, nebo se zeptejte svého lékaře, či lékárníka.

Cesta do hlubin umělcovy duše

Zajímá vás, jak se z Člověka stane umělec? Je to vlastně jednoduché. Umělcem se člověk stane ve chvíli, kdy mu definitivně přeskočí a on pocítí potřebu vyjadřovat se abstraktně. Má to své výhody. Běžnou řeč používáme, když chceme popsat něco očividného, jako například velikost, barvu, tvar, nebo pozici sledovaného objektu. Tady nastupují obecně uznané a dohodnuté dorozumívací termíny a veličiny. Naše vnitřní pocity však již tak snadno popsat nelze a nyní přicházejí naši milí umělci, kteří se snaží zprostředkovat dopady smyslového vnímání subjektivně.

Smyslů máme pět. Zrak, sluch, chuť, čich a hmat, přičemž objektem uměleckého zájmu se staly především první dva. Lidé neustále na něco hledí a straží uši, aby jim nic neuniklo. Chuť, čich a hmat jsou považovány za smysly doplňkové, což je omyl, i ony hrají v umělecké oblasti důležitou roli, jak brzy uvidíte.

1 Zrak

Oko, čili zrakové čidlo, je určeno k měření rozličných vzdáleností. Měří cokoli, například výšku stromu a současně s tím i jeho barvu, je to v podstatě takový optický zaměřovač. Mozek potom z těchto informací vyhodnotí, jak vysoký ten strom je a jakou má barvu, což se zjistí z vlnové délky. Pak ho zařadí,

například do kategorie jehličnanů, třeba pod názvem borovice a ihned rozhodne, jestli má pro vás nějaký význam ho dále sledovat, nebo ne. To vše se děje během zlomku sekundy, aniž bychom o tom věděli.

Jak se nám tedy může něco líbit, když oko je měřící čidlo a mozek vyhodnocovací jednotka? Je to jednoduché. Líbí se nám to, co vzbuzuje pocit bezpečí, nebo příjemného očekávání. Je to tak, málokomu se líbí žraločí chřtán, nebo rozkládající se zdechlina. Na tomhle jednoduchém principu staví všichni umělci svá umělecká díla a je úplně jedno, jestli si to vlastně uvědomují.

Dále se zrakové vjemy se rozlišují na statické a dynamické. Ty opět dokážeme jednoduše zařadit a popsat, ale ti vypečení umělci jsou opět o krok před člověkem. Snaží se pomocí promyšlených technik narušit stereotyp našeho vnímání a vyvolat zvýšený zájem o spatřené. Vymysleli za tímto účelem následující umělecká díla.

1.1 Obrazy

Mezi zakladatele zrakových požitků statických musíme na první místo uvést malíře a sochaře. Je to umění prastaré. Již naši prapředci rádi patlali na stěny svých příbytků rozličné obrazce, připomínající většinou budoucí žrádlo. Později i budoucí sex, říkají tomu akty, nebo tak nějak. Občas použijí i nějaké to tajemno, abychom nabyli přesvědčení, že nejsme přizemní.

První výtvarní umělci byli pochopitelně ve volbě námětů velice prostí. Malovali přírodu, přičemž ze záhadných důvodů shromáždili u malého potůčku celý zvěřinec. Sojka, koloušek a zajíc společně zevlují u šlajсны, nad nimi modrá obloha. V přírodě podobné

scenérie nevidíte, ale to je fuk, kdo by se staral o malichernosti. Zvířata jsou jako živá, tak to vem čert.

Malíři samozřejmě malovali i jiné lidi, zejména v podivném postoji, který v normálním životě nikdo nepoužívá. Je to dost nepříjemné, neustále si podpírat hlavu, hledět strnule do dálky, nebo mít na kolenou oduševnělého fakana se svatozáří. Později se často objevovala na plátně váza s květinami, mísa s ovocem a podobné praktické ozdoby tabule. Říkalo se tomu zátiší, nebo tak nějak. Na jejich obhajobu je nutno říct, že v dobách, kdy fotografie neexistovaly, jiný způsob vizuálního zaznamenání okamžiku ani neexistoval.

Moderní malíři však tento styl opustili a začínají malovat více abstraktně. Namalovat vázu totiž umí každý trouba který má při ruce plátno, štětec, ty správné barvy a alespoň jednou v životě viděl vázu. Namalovat lidskou duši je však obtížnější, jelikož tu ještě nikdo nikdy neviděl. Navíc tím umělec lahodí pozorovatelovu egu, jelikož ho zapojuje do tvorby. Čím méně práce vynaloží on, tím víc fantazie musí použít návštěvník galerie. Není to umělcův problém, jestli zelený kruh uprostřed modrého čtverce všichni pochopí jako Výkřik ztrápené duše. Hlavně že to není kýč.

Mimochodem, slovo kýč bylo vynalezeno méně schopnými malíři, kteří malovat neumí a proto musí zdůvodnit svou existenci originalitou. Kýč je totiž opakem originality. A jako každý protiklad má se svým opakem mnoho společného, například to, že jak kýč, tak originalita, nejvíc ze všeho dráždí průměráky. Jenomže jinak to nejde, protože stejně jako operní zpěvák dokáže za život vyzpívat jen určité množství vysokých Cé, tak i

trpělivost lidská snese jen určitý počet zátiší s vázou. Kdo začne malovat další vázy je beznadějně kýčovitý.

1.2 Sochy

Sochy mají na rozdíl od obrazů tu zvláštní vlastnost, že většinou již první exemplář je kýč. Sochy totiž realisticky zobrazují především přírodní výtvořky a jelikož příroda zde byla dřív, a umí to koneckonců lépe, je umění sochařské kýčovitější již od podstaty. Sochy abstraktní jsou dokonce ještě kýčovitější než ty realistické, jelikož z nich přímo na hony čišší snaha uniknout přízemnímu zobrazení skutečnosti. Jenomže příroda je účelná a originalitu hubí, proto i sochaři, na rozdíl od malířů, snahou o originalitu ničí sami sebe.

Proto je synonymem kýče sádrový trpaslík. Už ten první byl kýč, jelikož neodpovídá prostotě přírody. U soch se má totiž obdivovat řemeslný um umělce, ne jeho fantazie, nebo dokonce snaha o samostatné přemýšlení. Příroda už to dávno vymyslela a jakékoli snahy sochařů o vlastní pojetí jsou trapné.

1.3 Fotografie

Tady jen krátce, protože fotografové nejsou umělci, ale pouhá obsluha přístroje. Fotit umí každý, komu fungují prsty a nezapomene sundat víčko. Ani bych se tím nezabýval, kdyby kolem toho nebyl takový humbuk. Ve skutečnosti veškerou uměleckou práci zvládla technika a fotograf jen líže smetanu. Fotografové na to mají možná jiný názor, ale s tím se můžou jít vyfotit. Dokumentovat existující a tvořit neexistující je

setsakramentský rozdíl! Fotograf se od malíře liší asi tak, jako turistická příručka o Egyptu, od Egypt'ana Sinuheta.

1.4 Divadlo

Zde již působí pohybový fenomén, nazývaný fyziky dynamika. A jelikož všichni lidé jsou v podstatě komedianti kteří se bez ustání hemží, bylo jen otázkou času než to začnou dělat profesionálně. Divadlo je pohybová forma obrazových a zvukových vjemů a je stejně směšné, jako obrazy malované a zvuky umělé, jelikož si hraje na skutečnost, kterou ale nesmí být. V tomhle paradoxu je skrytá veškerá velikost i ubohost divadelního umění. Velikost bývá ukryta v námětu, ubohost pak většinou v jeho zpracování.

A tak se to na jevišti všechno pohybuje, bez ustání se žvaní a výsledkem je zkreslený obraz toho, co stejně vidíme každý den kolem sebe. Divadelní umělci ale s touto všedností statečně bojují a výsledkem jejich nesmírné snahy je divadelní hra, která někdy potěší, jindy podráždí, ale většinou zaujme jen v okamžiku sledování, ihned po skončení se umělecký dojem vytrácí.

1.5 Film

Film se od divadla liší především tím, že ač je i on jen sérií zvukem podbarvených obrazových sekvencí, dá se upravovat. Má to své výhody. Například na jevišti se nemohou vyskytovat prameny žhavé lávy, zuřivé šelmy, nebo spadnout tam letadlo. Také dinosaurus nebo upír působí v reálu spíše srandovně a nikdo se jich nebojí.

Otázkou je, proč zrovna na obrazovce je upír mnohem děsivější, než na jevišti. Asi to bude tím, že to,

co neexistuje, nás vyděsí jedině tehdy, když je to zprostředkováno technikou. Tím je i vysvětleno, proč se diváci v letním kině tak báli vetřelce, který neexistuje, a přitom poblíž mohl být potencionálně velice nebezpečný pitbul, kterého si nikdo ani nevšiml. Vždyť je to jenom pes. Výjimkou při posuzování filmových příšer je pak vodník, který je směšný jak v reálu, tak na obrazovce. Umělci filmoví tedy diváka lákají na neskutečné, což je v podstatě i jejich vlastní nezkreslená charakteristika.

2 Sluch

Druhým nejmocnějším smyslem (vyjádřeno alespoň okamžitou reakcí na vnější podnět), je sluch. Zvuk se šíří pomaleji než světlo a proto se k požitkáři dostane vjem sluchový kolikrát až o několik tisícin sekund později, než vjem zrakový. Nenechte se tím rozladit a prostě si tu chvilku počkejte, stojí to za to. Tady se totiž poprvé setkáme se slovem talent, kterého není u vjemů obrazových tolik potřeba, tam stačí cvik. Toto zjištění možná některého malíře či herce rozladí, přesto je to tak. Skutečná fantazie je dcerou slepoty, jelikož co oko nevidí, to duše domyslí.

2.1 Hudba

Veškerý zvuk je pouhé mechanické kmitání a vlnění. Netuším, jestli se tím někdy pan Mozart doopravdy zabýval, v každém případě mu to kmitalo nádherně. A ucho nás posluchačů dokáže toto kmitání rozeznat, mozek pak roztrídí a výsledkem jsou mnohamiliónové zisky hudebních nakladatelství. Hudebníci pochopili, že jestli moderní člověk něco

nesnáší, tak je to ticho. Jediným účelem hudby je tedy toto ticho narušit a to takovým způsobem, aby zanechal v posluchači libý pocit.

2.1.1 Zvuky harmonické a disharmonické

Proč se nám některé souzvuky líbí a jiné zase ne, tkví opět v naší zvířecí minulosti. Dravci používají na zastrašení kořisti zvuky disharmonické, vyvolávající chaos. Málokterá šelma se snaží překvapit svou kořist komorním áčkem. Ani skupina lovců se při řevu nesnaží o nějaké akordické souzvuky, spíš se jim vyhýbají. Harmonie se nám tedy líbí z toho důvodu, že v ní je obsažen uklidňující prvek a promyšlený řád. Tercie, kvarty a kvinty tedy vypečení skladatelé cíleně užívají k uchláhlení zhýčkaného třmínku, aby fyzikálním působením vlnových kmitočtů v matematicky snadno vypočitatelných intervalech vytáhli z chudáka posluchače nějaké to obězivo, jakožto daň za nenasytné uši.

Opakem harmonie je disharmonie. Disharmonie sice dokáže svou bezprostředností na okamžik zaujmout, ale jen na krátkou dobu. Pak začne vadit a přitahovat rajčata. Disharmonie se v moderní hudbě dělí na úmyslnou a nechtěnou. Úmyslná je způsobena debilitou skladatele a neúmyslná nedostatkem cviku hudebníka, to je vše, co bych k tomu chtěl říct.

2.1.2 Hudba rytmická a arytmiická

Hudba rytmická má úzkou spojitost s naším srdečním tepem. Zejména bubeníci to moc dobře vědí a ladí velký buben co nejhlouběji. Hudebníci vyzkoušeli snad již všechny možné tempa, od šnečího blues až po

zběsilý metalový rytmus, ale staré dobré srdíčko zřejmě většinou lidstva tluče čtyřčtvrt'ovým popíkem. S tím se nedá nic dělat, jsme rytmicky naprogramovaní velikostí našeho těla a gravitací, která se pak ve svém důsledku odrazila v tloušťce cév, které limitují rychlost průtoku. Jestli tomu někdo nevěří, tak by měl možná zkonsumovat několik učebnic o proudění laminárním a turbulentním, pak by bylo vše jasnější. Tím chci vyjádřit, že rychlost ani takt nejsou zas až tak důležité, jako pravidelnost, která nedevastuje, jelikož se podílela na výstavbě oběhového systému.

Hudba arytmiická nás naopak rozruší v jakémkoli tempu, protože připomíná infarkt. Je to tak, většina lidí se arytmiie bojí, vyvolává v nich pocit narušení toho krásného stereotypu, který máme přece všichni tak rádi. Možná to jednou nějaký hudební skladatel pochopí a zkomponuje skladbu, zrychlující nebo zpomalující v mezích možností našeho krevního oběhu při různých hnutích myslí, ale moc tomu nevěřím, jelikož takto přemýšlejí pouze lékaři, kteří většinou umí zahrát tak jedině na city bohatého pacienta.

2.2 Literatura

Literaturu řadím taktéž mezi vjemy sluchové, nikoliv zrakové, jelikož její podstatou je vyřčené slovo. Hledat krásu slova v grafice může jedině idiot, který je, no, jak to slušně říct, prostě grafik. Občas je můžete najít v tiskárnách, jak se rozplývají nad ladnými křivkami písmen, ve skutečnosti je však literatura uměním zvukovým, jelikož čtené slovo se nám v mozku okamžitě transformuje zpět do slovního významu a dále bývá zprostředkováno opět jen mluvou nebo dalším psaním.

2.2.1 Poezie

Verš si klade za cíl vyjádřit určitou myšlenku pomocí libozvučných souzvuků slabik na konci věty a má za cíl tímto laciným efektem zakrýt většinou mdlý myšlenkový obsah. Všimněte si, jak málo učebnic, filozofických statí a vědeckých publikací je psáno ve verších. Dokonce si myslím že žádné. Ani Bible se nerýmuje a to autoři nazývají drze jednotlivé kapitoly verši. Víte, aby se něco rýmovalo, musíme použít dost často jiné slovo, než to, které by plně vyjadřovalo váš záměr. To je průser, jelikož slovní zásoba není neomezená. Většinou se to více méně podaří, ale i tak je básník v porovnání se spisovatelem prózy podoben pohybovým možnostem řidiče tramvaje v porovnání s řidičem automobilu, jelikož koleje dost omezují.

Podmínkou psaní básní je tedy značná slovní zásoba a talent, což musí ve spolupráci s námětem vzbudit dostatečně hluboký pocit krásna a současně i dát čtenáři prostor k domyšlení jednotlivostí. Ne vždy se to podaří. Na vině je zřejmě přehnané očekávání veřejnosti, která si myslí, že básník je jasnovidec, který dokáže brknout na tu nejskrytější strunu. Jak má ale básník vědět, co se čtenáři líbí a co ne, to už nikdo neřeší. Pokud tedy nemáme dostatek talentu ke tvorbě veršů, můžeme se realizovat v próze.

2.2.2 Próza

Próza na rýmu nelpí, to však neznamená, že by tvorba prozaická byla nějak snazší. Naopak, je to o to obtížnější, že bude posuzována mnohem přísnějším měřítkem, nežli poezie. Prozaik se musí vyjadřovat

pregnantněji, jelikož není omezen rýmem, ale zase ne příliš doslovně. To by čtenáře pochopitelně znechutil, protože nikdo nemá rád polopatické vysvětlování. Musí současně sledovat myšlenku jak abstraktní, tak i konsekventní. Básníkům je totiž mlhavost významu odpouštěna, prozaikům nikoliv.

Zde již vidíme, že psát prózu není tak snadné, jak to na první pohled vypadá. Prozaik by měl zapojit do tvůrčí činnosti kromě citu i mozek, protože čtenář očekává kromě schopnosti vyjadřovací i drobet té moudrosti, což je další veliký literátův průser. Moudrost se neprodává na trhu, jako například hrušky, jablka, nebo třeba vzdělání. Když popíšete svou cestu do práce, nejste umělec, ale obyčejný blbec. To žádného náročnějšího čtenáře nenadchne. Truchlivým úkolem umělce prozaického je tedy zaujmout čtenáře skvostným vylíčením nevšedního příběhu, spojené se zdáním hloubky, vedoucí k logickému vyústění příběhu s jasně definovaným závěrem. Proto je tak oblíbeným žánrem útvar detektivní, mající své kořeny ve slově detekovat, a jehož prvky nalézáme v každém zásadním prozaickém díle všech dob.

3 Chut'

Každý smysl můžeme stimulovat a chuť není výjimkou. Vrozené požitkářství vedlo člověka k založení vznešeného oboru gastronomického, což je sice umění nedocenené, ale nejčastěji využívané. Zde bych poprvé použil slovo genialita. Již Jaroslav Hašek říkal, že blbec může dělat jakékoli povolání, třeba ministra, jen ne kuchaře, tam se to pozná! Měl pravdu. Zatímco umělci v odvětví vizuálním potřebují k dokonalému zvládnutí

své profese především cvik, v oblasti sluchové pak talent, dobrý kuchař musí být vybaven i tvůrčím intelektem v jeho praktickém významu. Jinak se publikum pozvrací, což umělec většinou nechce.

Jeho umělecká snaha však bývá často nepochopena. Intelektuálové nebývají svalnatí, modelky nebývají moudré. Nelze být přeborníkem v sumu a současně i ve sprintu, to se navzájem vylučuje. I deskriptivní geometrie vyžaduje jiný způsob přemýšlení, než pokusy o věštění budoucnosti, není tedy divu, že chuťové vjemy při konzumaci podaného pokrmu bývají často v opozici s jeho důsledky. Co je chutné nebývá zdravé, co je zdravé, nebývá chutné. Můžeme si za to sami, že jsme v dospělosti přestali věřit instinktu a honíme se za pozlátkem.

Navíc je tady ještě drobná finta, která taktéž slouží k oblafnutí publika. Určitě jste slyšeli vyprávět celé tirády ohledně úpravy pokrmů a tabule. O přílohách a barevnosti. To je blbost a naprosté nepochopení kulinářského umění současně. Celé stolničení je jeden veliký omyl, jelikož odvádí pozornost od chuťového vjemu a degraduje umění kuchařů na úroveň módní přehlídky.

3.1 Kulinářské umění

Původním účelem naší chuti je rozeznat, co našemu zažívání prospívá a je úplně jedno, jak to vypadá. A skutečně, než jsme si v dospělosti zdegenerovali chuťové buňky, chutnalo nám to, o co si tělo požádalo. Na oběd zákusky, k večeři trošku omítky, chutnalo nám to, co nám prosívalo, bez ohledu na to, jak to vypadá a jestli se to hodí. Až později, když naše chuť otupěla,

museli jsme začít používat koření a tím i nastartovat umělecké odvětví kulinářské.

Z toho důvodu je v gastronomii alfou i omegou chuť, vše ostatní jsou předsudky. Není důležité, jak pokrm vypadá, ale kolik chuťových receptorů podráždíme použitím hromady koření a přísad. Tím vším vlastně oceňujeme kuchaře, nepochopené umělce naší doby. To oni neustále experimentují, aby nám přinášeli nové zážitky. A stejně jako lékař, úmyslně se infikující nemocí, aby na vlastním těle vyzkoušel lék, je i kuchař hrdinou, jelikož nově objevený pokrm musel někdo vyzkoušet jako první. Takový kuchař s průjmem je vlastně stejně statečný, jako lékař s malárií, kterou si dobrovolně aplikoval při svém bádání. Jsou to novodobí alchymisté a jejich tvorba je bezpochyby uměním.

Úprava jídla je tedy zhoubou chuti, protože pak jíme to, co je krásné a ne to, co je k jídlu. Proto se tak přísně rozlišuje kuchař a číšník. Kuchař je umělec, číšník jeho producent. První umělecká díla tvoří, druhý vám je prodává. Nenechte se oklamat krásnou tabulí a stříbrnými příbory, je to jen lesklá obálka knihy, ve které můžou být slabomyslné pindy, zatímco ušmudlaný svazek z antikvariátu bývá často plný nádherných myšlenek. Když tedy máte chuť na tvarůžky, klidně si je dejte a na ostatní nehleďte. Primitivním zbohatlíkům odpovězte, že výroba tvarůžek je asi tak stokrát složitější, než opečení krevety.

3.2 Umění someliérské

Účelem pití alkoholu není jen pouhé opíjení, ale veškerá společenská aktivita s tím spojená. A to je ten pravý okamžik, aby na scénu vystoupil umělec zvaný someliér se svými triky. Spráskat se jako dobytek dokáže

každý, ale kultivovaně se osvěžit, to už umí málokdo. Ve skutečnosti se však jedná o totéž, jediný rozdíl je v tom, že člověk, který se chce spráskat jako dobytek, vypije obsah sklenice okamžitě, zatímco kultivované osvěžení zařadí mezi nalítí a vypítí sklenice ještě navíc znalecké poválení na patře. Toť veškeré kouzlo someliérství.

Ano, několik barmanů by možná mělo k tak radikálnímu vyjádření své výhrady a argumentovali by tím, že jsou stejně jako kuchaři mistry v jemných odstínech chuťových nuancí při míchání nápojů, ale jsou na omylu. Je to jen hra na noblesu, jelikož běžný konzument nerozezná Rulandské od Ryzlinku a je mu jedno, jestli má v Margaritě tequillu, nebo gin.

4 Čich

Při zkoumání jemných chuťových odstínů nelze opomenout čich. Čich původně vznikl z čistě obranných důvodů a je opakem chuti, jelikož jeho účelem je varovat. Hyena žere zkažené maso proto, jelikož neví, že je zkažené. Jí to maso voní, poněvadž její trávicí soustava si s bakteriální přehrší umí poradit. Lidem zkažené maso smrdí, protože si imunitní systém vzpomene, že kdysi dávno náš genetický předek po pozření zkaženého masa onemocněl. Tohoto paměťového procesu využívají jistí výkupci k obohacení.

4.1 Vůně libé

Voní nám to, co nám nemůže uškodit. To velmi rychle pochopili naši milí podnikavci a začali vyrábět voňavky. Je to od nich fikané, přinutit bratra chuti, aby také přispěl ke společnému cíli, vytáhnout z naivních